

Lány a parton

Eldöntöttem, hogy ma megteszem. Leülök egy kőre és komótosan leveszem a cipőm. A lábfejem szinte felsóhajt a megkönnyebbüléstől, de öröme nem tart sokáig, mert hamar égni kezd a fagyban.

Ahogy egyesével megmozgatom a lábujjaim, egy szimpatikus sziklát keresek, ami végső nyughelye lesz a cipőmnek, egészen addig, míg egy hajléktalan meg nem találja. Talán majd mond értem egy imát, miközben magával viszi egy parányi részemet.

A törmelékek közül kikandikál egy facsemete, lám ő megtalálta a remény forrását és szárba szökken ezen a lehetetlen helyen. Közelebb lépek, és akkor meglátom rajta a fényképét: *1962-2007*

„A műanyag valóban lassan bomlik, nem úgy, mint az ember” – állapítom meg ahogy a laminált lapok közé illesztett arcot nézem. Hosszú, barna haj, kíváncsi szemek, vékony, résnyire nyílt ajkak. Egy néma sikoly, ami elhallatszik hozzám bármilyen távol is legyen. Nem ismertem, mégis hirtelen hiányozni kezd. Úgy érzem, ő értene engem.

Vajon miért ragaszkodtunk mindketten ahhoz, aki képtelen kötődni? Miért nem tudtunk tőle biztonsággal elszakadni? Ilyenkor valójában az embert szeretjük, vagy azt a képet amilyennek lefestette őt a képzeletünk? Talán ez a nő tudta milyen volt igazából. Talán tőle el is köszönt.

Vagy csak azóta jár ide? Már egy ideje nem lehet a saját poklából kirángatni. Ha beszélek vele csak még mélyebbre taszítom. Ha hallgatunk, elviselhetlenné válik a magány. Olyanok vagyunk, mint a csatornafedél alá szorult patkányok. Taposunk a fény irányába, de végül sosem érjük el. A ki nem mondott szavakban rejtőző vágy és izgalom sosem kel életre, mert nem hozzám tartozik.

Belenézek a nő étellel teli, zöld szemébe. Titkon azt remélem találkozunk. Vajon ahol most van, onnan látja, hogy még mindig kijár hozzá? Vajon tudja, hogy végül elfoglalta azt a helyet, amit korábban sosem tudott betölteni? Vajon ez volt a célja? Vajon félt, amikor elengedte a híd korlátját?

Miközben a lábfejem elmerül a jeges vízben úgy érzem a ködbe vesző labirintusból végre megtaláltam a kiutat. Ha legközelebb erre jár, már két lány fogja várni a parton. Végül csak barátnők lettünk... Elmosolyodok erre a gondolatra. S többé már nem nézek másra, csak a lassan távolodó holdra, ami megcsillan a víz tükrén.